

1

Попитат ли ме какво работя – таксиметрови шофьори, зъболекари, – отговарям, че работя в офис. Вече близо девет години не се е случвало някой да се поинтересува в какъв точно офис и какво точно правя. Не мога да преценя дали любопитството им секва, защото напълно отговарям на представата им за офисен служител, или защото още щом чуят фразата „работя в офис“, пред очите им автоматично изниква образът на жена пред фотокопирна машина или на мъж пред компютър. Не че се оплаквам. Напротив, радвам се, че не се налага да се впускам в обяснения за пленителната сложност на счетоводните сметки. В началото, когато започнах, уведомявах любопитните, че работя във фирма за графичен дизайн, но тогава решавах, че съм творческа личност. Добавех ли, че всъщност върша административна работа и не ползвам нито тънкопис-ци, нито сложен софтуер, видимо губеха интерес. Накрая ми писна.

Вече съм почти на трийсет, а постъпих тук на двайсет и една. Собственикът Боб ме назначи малко след като беше основал фирмата, най-вероятно от съжаление. Бях завършила класическа литература и нямах никакъв опит, освен това се явих на интервюто с насинено око, няколко избити зъба и счупена ръка. Навярно още тогава му беше станало ясно, че не храня амбиции за нещо повече от зле платена административна длъжност, че няма да напусна и да му създам неудобството да ми търси заместник. Сигурно се беше досетил и че едва ли някога ще замина на сватбено пътешествие или ще изляза в отпуск по майчинство. Знам ли?

Служителите във фирмата се делят на две категории – дизайнерите са филмовите звезди, а ние, останалите, играем поддържащи роли. От пръв поглед става ясно кой към коя категория принадлежи. Ако трябва да сме честни, това отчасти се дължи на заплащането. В администрацията получаваме нищожни заплати, така че не можем да си позволим елегантни прически и модерни очила. Дрехи, музика, електронни играчки – дизайнерите уж претендират да са свободомислещи творци с оригинални идеи, но до един се придържат към строга униформа. Мен лично графичният дизайн не ме интересува. Аз съм оперативен счетоводител. За мен е без значение дали ще издавам фактури за оръжия, при-спивателни или кокосови орехи.

От понеделник до петък идвам на работа в 8:30 ч. Имам един час обедна почивка. В началото си носех сандвичи от къщи, но закупените за целта продукти често се разваляха, преди да успея да ги използвам, затова започнах да си купувам храна отвън. В петък си угаждам с нещичко от „Маркс енд Спенсър“ – един вид празничен завършек на работната седмица. Изяждам си сандвича в стаята за почивка, прочитам вестника от начало до край и решавам кръстословиците. Купувам си „Дейли Телеграф“ не защото го харесвам особено, а защото има най-хубавите криптирани кръстословици. Не разговарям с никого – докато си купя обедно меню, прочета вестника и реша двете кръстословици, едночасовата ми почивка почти е изтекла. Връщам се на бюрото и работя до 17:30 ч. Пътуването с автобуса до къщи ми отнема половин час.

Приготвям си вечеря и ям, докато слушам „Арчърс“ по Би Би Си. Обикновено си правя паста с песто и салата – нужни са ми една тенджерка и една чиния. Детството ми е белязано от кулинарни противоречия и през годините съм яла както ръчно събирани миди, така и замразена треска.

След сериозни размишления върху политическата и социалната роля на храната стигнах до извода, че ми е напълно безразлично какво ще ям. Предпочитам евтината, лесна за набавяне и бърза за приготвяне храна, която съдържа нужните хранителни вещества за оцеляване.

След вечеря измивам съдовете и чета книга, а ако в „Телеграф“ са препоръчали някое предаване, гледам телевизия. В сряда вечер обикновено (всъщност винаги) разговарям с мама за около четвърт час. Лягам си към десет, чета час и половина и гася лампата. По правило нямам проблеми със съня.

В петък не се прибирам направо след работа, а се отбивам в „Теско Метро“ до офиса и си купувам пица „Маргарита“, вино кианти и две големи бутилки водка „Гленс“. У дома изяждам пицата и изпивам виното. После си сипвам малко водка. В петък не ми трябва много, само няколко големи глътки. Обикновено се събуждам на канапето към три през нощта и се завличам до леглото. Останалата водка изпивам през двата почивни дни, като я разпределям така, че да не съм нито пияна, нито съвсем трезвена. Понеделникът е след цяла вечност.

Телефонът звъни рядко – толкова рядко, че звънне ли, се стряскам, – а когато все пак се случи някой да се обади, обикновено са разни типове, които питат дали не се чувствам измамена със застраховката по ипотеката. Прошепвам им: „Знам къде живееш“, и затварям. Тази година в апартамента ми не е влизал никой освен техници. Не се е случвало по своя воля да покая някого да прекрачи прага ми освен инкасаторите. Мислите, че е невъзможно, нали? Но е вярно. Все пак съществувам, нали така? Макар често да имам усещането, че всъщност ме няма, че съм плод на собствената си фантазия. В такива дни се чувствам толкова слабо свързана със Земята, че сякаш конците, които ме придържат към планетата, са тънки като паяжини, като захарни нишки. Току-виж някой по-силен порив на вятъра ме откъсне и понесе надалече като пух на глухарче.

Между понеделник и петък нишките като че ли стават малко по-плътни. В офиса се обаждат хора да искат отсрочка за плащания, пишат ми имейли за оферти и договори. Колегите, с които работя в една стая: Джейни, Лорета, Бърнадет и Били, ще забележат, ако не се появя на работа. След няколко дни (често съм се чудила колко точно) ще се притеснят защо не се обаждам, че съм бол-на – което никога не ми се случва, – и ще изровят адреса ми от служебното досие. И все в някакъв момент ще се обадят на полицията, нали? Дали полицаите ще разбият вратата? И ще запушат нос заради миризмата? В офиса определено ще си имат тема за разговор. Мразят ме, но не желаят смъртта ми. Поне така си мисля.

Вчера ходих на лекар. Сякаш беше преди цяла вечност. За късмет, попаднах на младичкия доктор – бледия, с рижата коса. Колкото по-млад е лекарят, толкова по-скоро е следвал, а това по мое мнение може само да бъде от полза. Не ми е приятно, когато ми се падне възрастната доктор Уилсън – около шейсетте е и се съмнявам да е наясно с най-новите лекарства и открития. Едва се оправя с компютъра.

Лекарят се зае да ме разпитва, без да ме поглежда, като същевременно четеше медицинския ми картон от екрана и натискаше клавиша „Enter“ с нарастваща ожесточеност, колкото по-надолу се смъкваше.

– Какво мога да направя за вас този път, госпожице Олифант?

– Боли ме гърбът, докторе – казах аз. – Направо съм в агония.

Още не ме поглеждаше.

– И откога изпитвате болки?

– От около две седмици – отвърнах.

Той кимна.

– Мисля, че се досещам на какво се дължат болките – казах, – но ми се искаше да чуя и вашето мнение.

Лекарят спря да чете и най-после ме погледна.

– И каква според вас е причината за болките ви, госпожице Олифант?

– Гърдите ми, докторе.

– Гърдите ви?

– Да – отвърнах аз. – Знаете ли, претеглих ги, тежат почти три килограма. Общо, не всяка поотделно! – Засмях се.

Той ме гледаше втренчено, без да се засмее.

– Не е малко тегло, ако го носиш всеки ден, не мис-лите ли? – казах. – Така де, ако привържа трикилограмова тежест към гърдите ви и ви накарам да се разхождате с нея по цял ден, вероятно и вас ще ви заболи гърбът.

Той продължи да ме гледа, след което се прокашля.

– И как... как...?

– С кухненската везна – поясних аз. – Просто... как да кажа, поставих едната отгоре. Не претеглих и двете, прецених, че тежат горе-долу еднакво. Знам, че подходът ми не е научно издържан, но все пак...

– Ще ви напиша рецепта за още обезболяващи, госпожице Олифант – прекъсна ме той и затрака по клавиатурата.

– Този път да са по-силни, моля ви – настоях. – И дозата да бъде по-голяма.

Опитвали са да ми замазват очите с ниски дози аспирин, а аз исках високоефикасни медикаменти, които да добавя към запасите си.

– И бъдете така добър да подновите рецептата за лекарството срещу екземата ми. Забелязвам, че се обостря при стрес и възбуда.

Лекарят не благоволи да удостои любезната ми молба с отговор, само кимна. Мълчахме, докато принтерът бълваше документите. Той ми ги подаде безмълвно, отново се загледа в екрана и започна да пише нещо. Настъпи неловка пауза. Социалните му умения бяха направо плачевни, особено за специалист, който работи с хора.

– Е, довиждане, докторе – казах аз. – Безкрайно ви благодаря за отделеното време.

Сарказмът ми остана незабелязан. Очевидно беше погълнат от бележките си. Ето това е недостатъкът на младите лекари – държат се отворително с пациентите.

Това беше вчера сутринта, в друг живот. Днес, в този живот, автобусът бързо ме носеше към офиса. Валеше, пътниците имаха окаян вид, сгущени в палтата си, а тежният им сутрешен дъх замъгляваше прозорците. Аз обаче виждах как животът искри през дъждовните капки по стъклото и блещука уханно отвъд зловонието от влажни дрехи и мокри крака.

Винаги съм се гордеела, че се справям сама. Единствената оцеляла: Елинор Олифант. Нямам нужда от никого – в живота ми няма празнина, в личния ми пъзел не липсва нито един елемент. Самодостатъчна съм си. Или поне така си повтарям, откакто се помня.

Но снощи открих любовта на живота си. Когато го видях да излиза на сцената, веднага разбрах. Носеше елегантна шапка, но не това ме привлече. Не съм толкова повърхностна. Облечен беше в костюм от три части и последното копче на жилетката му беше разкопчано. Истинският джентълмен винаги оставя дол-ното копче разкопчано, многократно ми е повтаряла мама – това е едно от нещата, за които ми е казвала да се оглеждам, отличителният белег на изтънчения, елегантен мъж с подходящ произход и социално положение. Красивото му лице, гласът... най-после срещам мъж, който с известна доза сигурност може да бъде определен като *подходящ за съпруг*.

Мама ще е във възторг.

2

В офиса ясно се долавяше петъчното въодушевление, всеобщата заблуда, че видите ли, уикендът ще е невероятен, а от понеделник работата ще е по-различна, по-интересна. Хората така и не се научиха. За мен обаче нещата действително се бяха променили. Спах лошо, но въпреки това се чувствах добре, по-добре, най-добре. Казват, че срещнеш ли *истинския*, веднага ще разбереш. Ами вярно е. Да не говорим, че съдбата услужливо го беше изпречила на пътя ми именно в четвъртък вечер, та сега почивните дни се простираха примамливо пред мен, предълги и многообещаващи.

Този петък беше последният работен ден на един от дизайнерите и както обикновено щяхме да отбележим случая с евтино вино, скъпа бира и чипс в купички за овесена каша. Ако имах късмет, празненството щеше да започне по-рано, за да се мерна за малко и да си тръгна навреме. Задължително трябваше да се добера до магазините, преди да затворят. Бутнах вратата и потреперих от студената струя на климатика, макар да си бях сложила жакета. Колегите се бяха скупчили около Били. Той стоеше с гръб към мен, а останалите бяха твърде погълнати от разговора, за да ме забележат.

– Абсолютно е откачена – тъкмо казваше той.

– Това го знаем – съгласи се Джейни – и никога не сме се съмнявали. Въпросът е какви ги е свършила този път.

Били изсумтя.

– Помните ли, че спечели билети за онзи безумен концерт и ме покани да ида с нея?

Джейни се ухили.

– Ежегодното разиграване на ненужни подаръчета от клиенти. Първа награда – два безплатни билета, втора награда – четири безплатни билета...

Били въздъхна.

– Именно. Най-отвратителният начин да си прекараш четвъртъка – благотворителен концерт в кръчма с участието на маркетинговия отдел на най-големия ни клиент, плюс няколко конфузни изяви на приятели и роднини. И за капак, с нея!

Присъстващите прихнаха. Не можех да не се съглася с описанието – вечерта наистина не беше преминала под знака на блясъка и изтънчеността.

– В началото излезе някаква банда, Джони някой си и „Пилигримите“, които не бяха толкова зле – продължи Били. – Свиреха техни си парчета и някой и друг кавър, класически хитове.

– Ха, че аз го познавам! Джони Ломонд! – възклик-на Бърнадет. – Беше съученик на брат ми. Дори е идвал на купон у нас с разни приятели, когато брат ми беше в дванайсети клас, а нашите бяха в Тенерифе. Запушиха мивката в банята, доколкото си спомням...

Извърнах се – не исках да слушам за младежките му прегрешения.

– Както и да е – продължи Били. Не обичаше да го прекъсват, установила го бях от личен опит. – На нея бандата никак, ама никак не ѝ хареса. Седеше като замръзнала, не помръдваше, не ръкопляскаше, нищо. Веднага щом слязоха от сцената, заяви, че трябвало да се прибира. Дори не изчака антракта, та се наложи да стоя сам до края на концерта като зарязан тийнейджър.

– О, колко жалко, Били, знам, че си събирал смелост да я поканиш на питие след концерта, пък защо не и на дискотека – подкачи го Лорета и го сръга с лакът.

– Много смешно, няма що. Честно ви казвам, изстреля се като куршум. Сигурно си е била в кревата с чаша какао и някое женско списание още преди музикантите да си приберат инструментите.

– Според мен не чете женски списания – намеси се Джейни. – Обзалагам се, че си пада по нещо по-изчанчено. „Лов и риболов“? „Коли и каравани“?

– „Коне и хрътки“ – отсече Били. – Даже е абонирана.

Всички се разкикотиха.

Признавам, че на това последното и аз се позасмях.

Не очаквах да се случи точно снощи, ни най-малко. Затова и ме връхлетя с такава сила. Обичам да планирам нещата, да се подготвям предварително, да организирам и най-незначителните подробности. А това дойде изневиделица – като плесница, като удар в корема, като изгаряне.

Поканила бях Били да ме придружи, защото е най-младият в офиса и предположих, че музиката ще му хареса. Чух другите да го подкачат в обедната почив--ка – мислеха, че съм излязла. За концерта не знаех нищо, дори не бях чувала имената на групите. Но смятах, че е мой дълг да отида – спечелила бях билетите на благотворителна лотария и знаех, че колегите ще разпитват как съм изкарала.

И така, пиех топло възкисело бяло вино с дъх на пластмасова чаша. Пластмасова чаша! За какви ли диваци ни мислеха? Били настоя да го поръча от благодарност за поканата. И дума не можеше да става, че излизането ни е романтична среща. Самата идея беше смехотворна.

Загасиха лампите. Били не искаше да слушаме под-гряващите изпълнители, но аз бях непреклонна. Човек никога не знае дали няма да стане свидетел на раждането на нова звезда, дали няма някой да излезе на сцената и да я възпламени. И *той* наистина я възпламени. Не можех да откъсна очи от него. Огън и искри. Буквално пламтеше. Този човек беше в състояние да промени всичко, до което се докосне. Плъзнах се към ръба на стола, по-близо до него. Най-после. Най-после го бях намерила.

Сега, когато съдбата ми е разкрила бъдещето, трябваше да науча всичко за него – моят певец, моето решение. Преди да се потопя в кошмара на счетоводното приключване на месеца, реших да прегледам набързо няколко сайта – „Аргос“, „Джон Луис“ – и да проверя колко би ми струвало да си купя компютър. Можех, разбира се, да отида в офиса през почивните дни и да използвам служебния, но винаги имаше опасност някой от колегите също да е там и да любопитства какво правя. Не че беше забранено, но въпросът беше личен, а и не исках да обяснявам на Боб защо, макар да работя и през почивните дни, все не успявам да преборя купчината неосчетоводени фактури. Освен това вкъщи можех да свърша и други неща, докато търся информация, например да сготвя пробно меню за първата ни съвместна вечеря. Преди години мама спомена, че мъжете са луди по ролцата с кренвирш. Пътят към сърцето на един мъж, казваше тя, минава през домашно приготвените ролца от пухкаво многолистно тесто и качествено месо. От години не съм готвила нищо друго освен паста. И, разбира се, никога не съм правила тестени ролца. Но не смятам, че е непосилно. Просто увиваш машинно обработено месо в многолистно тесто, нищо повече.

Включих компютъра и въведох паролата, но екранът замръзна. Изключих го и след малко го включих отново, но този път не се появи дори съобщението за въвеждане на парола. Неприятно. Отидох при Лорета, офис мениджъра. Лорета има прекомерно високо мнение за административните си способности, а в свободното си време изработва ужасяващи бижута, които след това продава на разни малоумници. Осведомих я, че компютърът ми не работи и че не мога да се свържа с Дани от ИТ отдела.

– Дани напусна, Елиноор – каза тя, без да откъсва поглед от екрана си. – Имаме нов колега. Реймънд Гибънс. Постъпи миналия месец. – Каза го така, сякаш бях длъжна да съм наясно.

Написа името и вътрешния номер на новоназначения специалист върху самозалепващо листче и ми го подаде, без да ме погледне.

– Много ти благодаря, Лорета, беше безкрайно услужлива, както винаги – казах аз, ала тя дори не ме чу.

Набрах номера, но обаждането ми беше прехвърлено към гласова поща: „Здравейте, тук е Реймънд, но всъщност не съм тук. Като котката на Шрьодингер. Оставете съобщение след сигнала. Чао“.

Поклатих отвратено глава и заговорих бавно и отчетливо в слушалката:

– Добро утро, господин Гибънс. Казвам се госпожица Олифант и съм счетоводителят на фирмата. Компютърът ми отказва да работи и ще ви бъда много благодарна, ако се погрижите да бъде поправен днес. Ако са ви нужни повече подробности, можете да ме намерите на вътрешен пет-три-пет. Любезно ви благодаря“.

Надявах се ясното ми, стегнато съобщение да му послужи за пример. Изчаках десет минути, през които поразчистих бюрото си, но той не се обади. След два часа сортиране на документи и пълна липса на комуникация от страна на господин Гибънс реших да изляза в обедна почивка по-рано от обикновено. Хрумнало ми беше, че няма да е зле да се подготвя физически за евентуална среща с музиканта, като предприема някои подобрения. Дали бе по-правилно да действам отвътре навън или отвън навътре? Мислено направих списък на всичко от външния ми вид, което се нуждаеше от промяна: коса и окосмяване, нокти (ръце и крака), вежди, целулит, зъби, белези... на всичко това трябваше да се обърне внимание, да се подобри, да се освежи. В крайна сметка реших да започна отвън и постепенно да се разпростра и навътре – нали в природата обикновено се случва именно така. Обновлението започва със смяна на кожата. Животните, птиците и насекомите могат да ни послужат за пример. Когато не съм сигурна как да постъпя, винаги се питам какво би направил един пор или саламандър в същата ситуация. И неизменно намирам правилния отговор.

Всеки ден на път за работа минавам покрай козметичен салон „Джулис Бюти Баскет“. За мой късмет, някаква клиентка тъкмо се беше отказала от записания час. Процедурата щеше да ми отнеме двайсетина минути, козметичката се казваше Кейла, а удоволствието щеше да ми струва четирийсет и пет лири. Четирийсет и пет! Но *той* го заслужава, повтарях си, докато Кейла ме водеше към долния етаж. Тя, както и останалите служителки, беше облечена в бяла престилка като на хирург и носеше бели чехли. Трябва да призная, че с две ръце приветствах избора на псевдомедицинско облекло. Влязохме в потискащо тясна стая, която едва бе побрала кушетка, стол и масичка.

– Така – подхвана Кейла, – сега ще е добре да смъкнете... – Замълча и огледа долната половина на тялото ми. – Тъъ... панталона и бельото и да легнете на кушетката. Може да се съблечете изцяло от кръста надолу или, ако предпочитате, да се пхнете в тези бики--ни. – Сложи пакетче върху кушетката. – Покрийте се с кърпата, след две минутки се връщам. Става ли?

Кимнах. Не подозирах, че ни предстои такава гимнастика.

Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, събух обувките и панталона. Да си сваля ли чорапите? Помислих малко и реших, че е по-добре да ги оставя. Свалях бикините и се зачудих къде да ги сложа. Струваше ми се крайно неуместно да ги просна върху стола, ей така, на показ, както бях направила с панталона, затова ги сгънах прилежно и ги прибрах в чантата си. И понеже се чувствах неприятно разголена, взех оставеното от Кейла пакетче и го отворих. Изтръсках съдържанието върху кушетката и го огледах: чифт миниатюрни черни бикини от типа „прашки“ – разпознах ги, понеже бях виждала подобен артикул сред асортимента на „Маркс енд Спенсър“, – ушити от онзи подобен на хартия плат, от който правят чаените торбички. Бяха прекалено малки и плътта ми изскачаше отпред, отстрани и отзад.

Кушетката беше много висока, но отдолу намерих пластмасово стъпало, което използвах, за да се покача. Легнах на нея. Застлана беше с хавлиени кърпи, а върху тях беше опъната груба синя хартия, каквато използват в лекарските кабинети. В единия ѝ край имаше сгъната друга кърпа, черна, и аз се завих с нея до кръста. Черните кърпи ме притесняват. Какви ли мръсни петна скрива цветът им? Вперих поглед в тавана и преброих лампичките, след това се огледах. Въпреки слабата светлина забелязах драскотини по бледите стени. Кейла почука и влезе, безгрижна и наперена.

– Така. Какво ще правим днес?

– Както казах, интимна кола маска, моля.

Тя се засмя.

– Да, ясно, питам какъв вид предпочитате?

Обмислих въпроса ѝ.

– Ами обикновената... с восък – отвърнах аз.

– Да, но в каква форма? – попита тя по-остро, но после забеляза изражението ми. – Значи – заизброява търпеливо, като отмяташе на пръсти, – имаме френска, бразилска и холивудска...

Замислих се. Повторих думите наум, отново и отново, както когато решавах кръстословица с анаграми и чаках буквите да оформят някакъв модел. Френска, бразилска, холивудска, френска, бразилска, холивудска.

– Холивудска – казах накрая. – Щом става за Холивуд, значи и за Елинор ще свърши работа.

Тя не обърна внимание на шегичката ми и повдигна кърпата.

– Ооо!... Такааа. – Отиде до масичката и извади нещо от чекмеджето. – Подстригването ще ви струва още две лири – обяви тя строго и надяна чифт ръкавици за еднократна употреба.

Машинката забръмча, а аз се загледах в тавана. Изобщо не болеше! След като приключи, Кейла извади четка с дълга дръжка и замече нападалите на земята косми. Усетих как ме обзема паника. Не ми беше хрумвало да огледам пода на влизане. Ами ако беше направила същото и с предишните клиентки, ами ако срамните им косми бяха полепнали по чорапите ми на точки? При тази мисъл започна да ми се повдига.

– Така е по-добре – каза Кейла. – Сега ще гледам да съм максимално бърза. Не използвайте ароматизирани лосиони поне дванайсет часа след процедурата.

Тя разбърка купичката с кола маска, която се под-гряваше на масичката.

– Не се тревожете, не си падам много по мазилата, Кейла – казах.

Тя се опули насреща ми. Човек би предположил, че персоналът в салоните за красота ще има по-развити социални умения. Кейла беше почти толкова зле, колкото колегите ми в офиса. Дръпна хартиените прашки настрани и ме помоли да опъна кожата. След това с помощта на дървена шпатула нанесе топла кола маска върху пубиса ми и притисна лента плат отгоре. Подхвана единия край и дръпна лентата с рязко движение. Жилна ме остра, пареща болка.

– *Morituri te salutant* – прошепнах и очите ми се насълзиха.

Това е дежурната фраза, която си повтарям в трудни ситуации и съм установила, че неизменно повдига духа ми. Понечих да се изправа, но Кейла ме побутна назад.

– О, опасявам се, че имаме още доста работа – отбеляза тя бодро.

Болка мога да търпя, свикнала съм. Насочих мислите си към уютната бяла стаичка в главата ми, която е с цвят на облаци. Вътре мирише на чист памучен плат и зайчета. Въздухът трепти в най-бледо захарнорозово, свири нежна музика. Днес слушам „На върха на света“ на „Карпентърс“. Прекрасен глас има тази Карън Карпентър, звучи толкова щастлива, така преизпълнена с любов. Прелестната Карън, голяма щастливка е.

Кейла мажеше и дърпаше. Помоли ме да свия крака в коленете, да ги разтворя настрани и да събера стъпалата. Като жаба, казах, но тя не ми обърна внимание, погълната от задачата си. Изскубна космите най-отдолу. Дори няхах представа, че подобно нещо е

възможно. Накрая ме помоли да изпъна крака и рязко смъкна хартиените прашки. Намаза с кола маска останалите косми и ги отскубна с победоносен жест.

– Готово – каза, свали ръкавиците и избърса чело с опакото на ръката си. – Сега изглежда далеч по-добре!

Подаде ми огледало, за да се уверя.

– Но всичко е напълно голо! – възкликнах ужасено.

– Точно така, холивудска – съгласи се тя. – Нали тази си избрахте?

Неволно свих юмруци и невярващо поклатих глава. Дошла бях, за да сложа началото на преобразяването си в нормална жена, а тя ме беше превърнала в дете.

– Кейла – подех аз, неспособна да повярвам какво се случва с мен, – мъжът, към когото проявявам интерес, е нормален зрял човек, който търси сексуални отношения с нормална зряла жена. Нима се опитвате да намекнете, че е педофил? Как смеете!

Кейла ме зяпна ужасено. Сега вече ми дойде до гуша!

– Моля ви, оставете ме да се облека – казах и извърнах лице към стената.

Кейла излезе и аз слязох от кушетката. Обух панталона и се опитах да намеря утеха в мисълта, че космите вероятно ще израснат отново преди първата ни интимна среща. Тръгнах си, без да оставя бакшиш.